

λογικῆς ἀρχῆς τοῦ γνωστικοῦ Ὑποκειμένου, τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ ὅχι ὅπως τὸ ἔβλεπε ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος, ὡς ὄντολογικὴ (μεταφυσικὴ) δημιουργικὴ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς θεοῦ ὄντος, ποὺ ἔχει τὴ ρίζα του στὸ Θεό, ὡς δημιουργικὸ στοργικὸ πατέρα καὶ κυβερνήτη τοῦ Σύμπαντος καὶ ὡς μοναδικὸ ὑπέρτατο σκοπὸ τῆς Ζωῆς καὶ ὅλης τῆς Δημιουργίας στὴν Αἰωνιότητα.

IV

Καὶ τὸ ἀθάνατο Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα δὲν ὑψώθηκε μόνο στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς αἰωνίας Φιλοσοφίας — Μεταφυσικῆς — Θεολογίας, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς Ἐπιστήμης τοῦ ἀπολύτου ὄντος (Πραγματικοῦ) καὶ τῆς ἀπόλυτης αἰωνίας μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, τῆς ἀλήθειας τοῦ πνευματικοῦ Σύμπαντος, τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ στὰ ὕψη τῶν αἰωνίων κορυφῶν τῆς ἠθικῆς, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς δεοντολογικῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ ἠθικοῦ Χρέους, ὡς θελήματος καὶ ἐπιταγῆς τοῦ Θεοῦ.

Στὴν Ἀδγῆ τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργίας τὸ ἀθάνατο πνεῦμα τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν τῶν αἰωνίων δημιουργικῶν στιγμῶν του, ἔδωσε σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα, μὲ τὴ γλώσσα τοῦ θεοῦ συμβολισμοῦ του, τὴ γλώσσα τοῦ Μύθου, τὸ τελειότατο πρότυπο τοῦ ἡλιογέννητου Ἀνθρώπου τῆς Ἀρετῆς. Τὸ κλασσικὸ πρότυπο τοῦ αἰωνίου ἰδανικοῦ καὶ τελείου Ἀνθρώπου, τοῦ δημιουργικοῦ καὶ ἡρωϊκοῦ Ἀνθρώπου, ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν Κόσμο καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα ὑψώνει τὰ αἰώνια ἰδεώδη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς μέσα στὸν Κόσμο, τὰ ἰδεώδη τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ὁμορφιᾶς, τοῦ Φωτός καὶ τῆς Καλωσύνης, τῆς Εὐψυχίας καὶ τῆς Μεγαλοψυχιάς, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Ἀλτροῦτισμοῦ, τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς Αὐτοθυσίας, τῆς Γενναιοφροσύνης καὶ τοῦ Ψυχισμοῦ, τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ δημιουργικοῦ Ψυχισμοῦ. Καὶ τὸ πρότυπο αὐτὸ τοῦ τελείου Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος ἔδωσε σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὸ μῦθο τοῦ Προμηθέα, τοῦ Χριστοῦ τοῦ παναιωνίου Πανελληνισμοῦ, ποὺ ἀπὸ ἀγάπη καὶ γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν εὐδαιμονία ὅλου τοῦ Κόσμου τοῦ χαρίζει τὸ πρῶτο καὶ ὑπέρτατο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς του μέσα στὸ Σύμπαν, τὸ ἀγαθὸ τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ φωτός, καὶ γιὰ τὴν πράξη του αὐτῆ, παρὰ τὴ θέληση τῶν θεῶν, αὐτοθυσιάζεται καὶ καρφώνεται ἀπὸ τοὺς θεοὺς αἰῶνες ἀπάνω στοὺς βράχους τοῦ Καυκάσου.

Καὶ στὰ ἴδια αἰώνια ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργίας τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, στὸ ἀποκορύφωμα, μὲ τὴ Φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ αἰωνίου ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θαύματος, τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἀρετῆς, ὡς ἀποκάλυψης καὶ ἐνσάρκωσης τοῦ Ὁραίου, τοῦ Ἀληθινοῦ καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, ὕψωσε στοὺς οὐρανούς τῆς Αἰωνιότητος καὶ στὸ κέντρο τοῦ συστήματος ὅλων τῶν ἀπολύ-

των, παγκοσμίων και παναιωνίων πανανθρώπινων πνευματικῶν και ἠθικῶν Ἀληθειῶν — Ἀξιῶν τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας.

Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος τὴν ἀρετὴ τοῦ Ἀγαθοῦ, τῆς Καλωσύνης, ὑψώνει στὸ κέντρο τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου ὡς τὴν ἀρετὴ ὅλων τῶν ἀρετῶν τοῦ Θεοῦ και τοῦ Ἀνθρώπου. Ὁ Θεός, στὸ ἀστραφτερὸ φῶς τῆς Θεολογίας τοῦ Πλάτωνος, τῆς πιὸ ὑψηλῆς φιλοσοφικῆς θεολογίας ποὺ ἐγνώρισε ὡς σήμερα ὅλος ὁ Κόσμος, ἐδημιούργησε τὸ Σύμπαν σὲ στιγμὲς ἐσωτερικῆς πλήμμυρας ἀπὸ ἀγαθότητα, σὲ στιγμὲς ὄντολογικῆς και ἠθικῆς πληρότητας και τελειότητας. Ἦταν ἀγαθὸς ὁ Θεός, ὁ δημιουργὸς και στοργικὸς πατέρας ὅλου τοῦ Κόσμου, και στὴν ψυχὴ τοῦ ἀγαθοῦ δὲν ἐνυπάρχει ποτὲ κανένας ἀπολύτως φθόνος και κακὸς σκοπός. Καὶ στὴν ἐσωτερικὴ πλήμμουρα τῆς ψυχῆς του ἀπὸ ἀγαθότητα ὁ Θεός ἐποίησε τὰ πάντα θεῖα, «παραπλήσια ἑαυτῷ», (Πλάτ. Τίμαιος 29 — 30).

Στὸ θεῖο φῶς τῆς δημιουργίας τοῦ ἀθάνατου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἡ ἀρετὴ τῆς Καλωσύνης (τοῦ Ἀγαθοῦ) εἶναι ἡ πρώτη και κυριώτατη και ὑπέριστα ἀρχὴ τῆς δημιουργίας και τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἡ ἀρχὴ τῆς θέλησης τοῦ Θεοῦ νὰ δημιουργήσῃ τὸ Σύμπαν, ἀπὸ ἀγαθότητα, τελειότητα και ὠραιότατο και ὁλότελα ὁμοιο πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, μ' ἓνα λόγο θεϊότατο («βουληθεὶς γὰρ ὁ Θεός μὲν πάντα παραπλήσια ἑαυτῷ» Τίμ. 29E — 30), ἀπὸ ἠθικὴ παντελειότητα, ἀπὸ ἐσωτερικὴ ὁμορφιά, ἀπὸ ἀγαθότητα, ὁ Θεός ἔφερε στὸ φῶς ὅλο τὸν Κόσμο, γιατί τὸ θεῖο Δίκαιο, τὸ Δίκαιο τοῦ Θεοῦ, ἐπιβάλλει στὸν ἀριστο, τὸν παντέλειο, νὰ πράττῃ τὸ τελειότατο και ὠραιότατο και θεϊότατο («θέμις δὲ οὐτ' ἦν οὐτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δοῦν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον» Πλάτ. Τίμ. 30A).

Και στὴν Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος ἐπίσης ἡ Καλωσύνη τοῦ Ἀνθρώπου ὑψώνεται ὡς βασίλισσα ὅλου τοῦ Κόσμου και ὅλου τοῦ βασιλείου τῶν Ἰδεῶν. Ἡ Καλωσύνη εἶναι τὸ μέγιστο ἀγαθὸ (Πολιτεία 330Δ) και ἡ ἰδέα τοῦ Ἀγαθοῦ εἶναι ἡ ὑπέριστα ἀλήθεια τῆς Ζωῆς («τὸ μέγιστον μάθημα» Πολιτ. 505A).

Στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς — Θεολογίας ὁ ἱερός και θεῖος Ἑλληνικὸς Λόγος ἀνακαλύπτει και ἀποκαλύπτει σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα ἓναν ἄλλο κόσμο τοῦ πνευματικοῦ Ἀπίεου, τοῦ Θεοῦ, τὸν κόσμο τῆς πιὸ βαθειᾶς, πιὸ ἀγνῆς και πιὸ ὑψηλῆς Ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς Ἀρετῆς, τῆς ἠθικῆς Ὁμορφιάς, τῆς ἠθικῆς Τελειότητας και Ἀχτινοβολίας (Ἐντελεχείας).

Οἱ δύο ὑψηλότερες και ὠραιότερες δημιουργίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου και τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας εἶναι οἱ δημιουργίες τῆς Μεταφυσικῆς και τῆς Ἠθικῆς. Ἡ Μεταφυσικὴ, ἡ Ἐπιστήμη τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας και τῆς Αἰωνιότητας, και ἡ Ἠθικὴ, ἡ Ἐπιστήμη τοῦ ἀπολύτου Χρέους στὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν, βγαλμένες και οἱ δύο ἀπὸ τὸν ἴδιο Κόσμο, τὸν κόσμο τοῦ ἀπολύτου κι' αἰωνίου Πνεύματος, συνυπάρχουν, συμπορεύονται και συμβιώνουν στὴν πνευματικὴ Ἱστορία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Καὶ ἡ παρουσία, ἡ συνύπαρξη και ἡ συμβίωση αὐτὴ εἶναι ὁλοφάνερη σ' ὅλες τὶς θρησκείες και φιλοσοφίες ὅλων τῶν μεγάλων δημιουργ-

γικῶν λαῶν ὅλης τῆς Γῆς. Ἡ Μεταφυσικὴ δὲ χωρίζεται ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἡθικὴν καὶ δὲ νοεῖται ποτὲ χωρὶς τὴν Ἡθικὴν. Καὶ ἡ Ἡθικὴ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, κόρη τῆς Μεταφυσικῆς, δὲ νοεῖται ποτὲ χωρὶς τὴ Μεταφυσικὴν. Ἀπὸ τὴ Μεταφυσικὴν, ποὺ ἀγκαλιάζει τὸ Ἀπόλυτο καὶ τὴν Αἰωνιότητα, βγαίνει ὁ πῶς ὑψηλὸς κόσμος τοῦ Ἡθικοῦ Χρέους, τῆς Ἡθικῆς! Μόνο στὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Ἀπολύτου καὶ τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Μεταφυσικῆς, ἀστράφτει καὶ τὸ αἰώνιο νόημα τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἡθικῆς. Τὰ αἰώνια βάθρα τῆς ὀρθῆς Ἡθικῆς εἶναι μόνο τὰ βάθρα τῆς ὑψηλῆς, φωτισμένης καὶ ὀρθῆς Μεταφυσικῆς.

Ἡ Μεταφυσικὴ οἰκοδομεῖ τὸ αἰώνιο οἰκοδόμημά της ἀπάνω στὶς ἀπόλυτες, παγκόσμιες καὶ παναιώνιες ἀλήθειες τοῦ Πανανθρώπινου Λόγου καὶ ξεχωριστὰ ἀπάνω στὴν ἀπόλυτη καὶ παναιώνια ἀλήθεια ὅλων τῶν ἀληθειῶν, τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ πανύψιστο ὄν ὅλης τῆς Δημιουργίας, ἡ κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν τῆς Ζωῆς, καὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ μεταφυσικοῦ νοητοῦ κόσμου τῶν αἰώνιων καθαρῶν πνευματικῶν οὐσιῶν, ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία καὶ ὁ δημιουργὸς καὶ κυβερνήτης τοῦ Σύμπαντος. Τὰ πάντα, τὸν Κόσμον καὶ τὸ Ἀνθρώπινο Γένος, ἐδημιούργησε καὶ κυβερνάει ὁ Θεὸς μὲ ἀπειρὴ δύναμη καὶ σοφία, μὲ ἀπειρὴ ἀγαθότητα καὶ ἀπόλυτη Ἐλευθερία — Δικαιοσύνη.

Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἀπόλυτο, ἀπειρο καὶ αἰώνιο Πνεῦμα. Οὐσία τοῦ Πνεύματος ἡ δημιουργικὴ αὐτενέργεια, ἡ αὐτοκινησίαν καὶ ἀεικινησίαν, μὲ ἀπειρὴ δύναμη καὶ σοφία, μὲ ἀπειρὴ ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη. Ἡ ἀρετὴ ὅλων τῶν ἀρετῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀπειρὴ δημιουργικὴ Ἐλευθερία ἀπὸ ἀγαθότητα καὶ ἀγάπη. Ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸ Σύμπαν μὲ ἀπόλυτη Ἐλευθερία — δικαιοσύνη, ἀπὸ ἀπειρὴ ἠθικὴ παντελειότητα, ἀπὸ ἐσωτερικὴ πλήμμουρα ἀγάπης καὶ στοργῆς καὶ προνοίας γιὰ ὅλο τὸν Κόσμον. Τὸ ἀποκορύφωμα ὅλων τῶν ἀρετῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Δικαιοσύνη. Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι ἡ ἀπόλυτη πληρότητα, ἡ ὑπέροχη στιγμή, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ οὐσία τῆς Ἀγαθότητος. Ὁ Θεὸς ἐποίησε ὅλο τὸν Κόσμον στὸ ἐξείλισμα τῆς ἠθικῆς παντελειότητάς του, τῆς παντοδυναμίας — πανσοφίας καὶ παναγαθότητάς του, τῆς ὁμορφιάς του καὶ τῆς ἀλήθειας τῆς δικαιοσύνης του («ὄμις δὲ οὗτ' ἦν οὗτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δοῦν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον» Τιμ. 30Α). Χωρὶς δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ νὰ ζήσῃ τίποτα στὸν Κόσμον. Ζωὴ — Δημιουργία θὰ εἶπῃ δικαιοσύνη καὶ μόνο δικαιοσύνη.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπειρὴ ὄντολογικὴ καὶ ἠθικὴ παντελειότητα. Ὁ τέλειος εἶναι ἀπ' τὴν ἴδια τὴ φύση του δυνατός, σοφός, ἀγαθός, ὠραῖος, δίκαιος. Ἡ Μεταφυσικὴ ἀνεβάζει πνευματικὰ τὸν Ἄνθρωπον στὸ Ἀπόλυτο, στὸ Αἰώνιο, στὴ Θεότητα. Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἀπόλυτο τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ὁμορφιάς καὶ τῆς Ἀρετῆς. Ἡ ὠραιότερη δημιουργία τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς Θεολογίας, εἶναι ἡ δημιουργία τῆς Ἡθικῆς. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Μεταφυσικῆς — Θεολογίας εἶναι ἀπειρὴ ἡ ἀξία τῆς Ἡθικῆς. Ὁ κόσμος τῆς Ἡθικῆς εἶναι ὁ κόσμος τοῦ προελόντιου τῆς Μεταφυσικῆς. Δίχως τὸν κόσμον τῆς Ἡθικῆς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ φτάσῃ ποτὲ ὁ Ἄνθρωπος στὸν κόσμον τῆς Μεταφυσικῆς. Ὁ κόσμος τῆς Ἡθικῆς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος βγαίνει

ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς Μεταφυσικῆς, στὸ ἀστραφτερὸ φῶς τῆς ὀρθῆς Μεταφυσικῆς, ἀστραπῆς τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμον. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμον θεμελιώνεται ἀπάνω στὴν Ἀρετὴ καὶ μόνο ἀπάνω στὴν Ἀρετὴ, ὡς ἄνθος καὶ καρπὸ τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας τῆς Μεταφυσικῆς. Ἡ Ἀρετὴ εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ οὐσία, ἡ πνοή, ὁ αἰθέρας, ἡ φωτιὰ καὶ ἡ φλόγα τῆς Ζωῆς. Ἡ μόνη ἀληθινὴ πηγὴ τῆς πραγματικῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του μέσα στὸν Κόσμον. Δίχως τὴν Ἀρετὴ δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ εὐτυχία στὴ Ζωή, δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ ζωὴ. Μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀρετὴ ἡ ζωὴ εἶναι φριχτὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι. Ζόφος καὶ ἀγωνία καὶ τρόμος καὶ φρίκη καὶ μόνο ζόφος καὶ φρίκη καὶ ἀγωνία καὶ αἰώνια τραγωδία. **Ἡ ΑΡΕΤΗ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.**

Τὸ κεντρικώτερο πρόβλημα τῆς Ζωῆς καὶ τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμον εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς εὐδαιμονίας ἢ εὐτυχίας του στὸ χρόνον τῆς μυστηριακῆς διάβασής του ἀπὸ τὸν Κόσμον. Τὸ πρόβλημα ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι πρόβλημα ἡρεμίας καὶ γαλήνης τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς στὴ ζωὴ της μέσα στὸν ὠκεανὸ τοῦ Χρόνου. Τὸ πρόβλημα ὅμως τῆς ἐσωτερικῆς ἡρεμίας καὶ τῆς ἠθικῆς γαλήνης τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του ἀπάνω στὴ Γῆ εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς Ἀρετῆς καὶ μόνο τῆς Ἀρετῆς. Τῆς ἐκπλήρωσης καὶ πραγμάτωσης τοῦ ὑπέροχου Ἠθικοῦ Χρέους ὡς ἐπιταγῆς τοῦ Θεοῦ. Ὅλα στὸν Κόσμον ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τελειώνουν στὸ Θεό. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀρχή, τὸ κέντρο καὶ τὸ μέσο καὶ τὸ τέλος τοῦ Παντός. Ἡ Ἀρετὴ εἶναι ἡ πανυπέροχτη σοφία τῆς Ζωῆς, ἡ ἀπόλυτη σοφία. Τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς ἀληθινῆς σοφίας. Τὸ ὠραιότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὑψηλότερος καὶ ὠραιότερος καρπὸς τῆς Ἀρετῆς εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἠθικῆς γαλήνης, τῆς ἐσωτερικῆς ἡρεμίας τῆς Ψυχῆς. Ἡ ἐσωτερικὴ γαλήνη τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ ἠθικὴ γαλήνη τῆς Ψυχῆς, εἶναι ἡ κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν τῆς Ζωῆς. Ἡ ἔλλειψη ἀντίθετα τῆς ἠθικῆς γαλήνης εἶναι τὸ τρομερότερο καὶ φριχτώτερο Κακὸ στὸν Κόσμον, ἡ πιὸ μεγάλη δυστυχία, ἡ πιὸ ἀβάσταχτη τραγωδία. Ὁ Κόσμος τῶν Ἐρινύων εἶναι ὁ πιὸ τρομερός, πιὸ φριχτός καὶ πιὸ ἀπαίσιος καὶ ἀποτρόπαιος κόσμος. Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ δὲν εἶναι δυνατὸ ποτὲ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὰ νύχια τοῦ κόσμου τῶν Ἐρινύων. Ἡ ποιητικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ μεγαλύτερου ποιητῆ ὅλου τοῦ Κόσμου, μὲ τὸ ὑψηλότατο δημιούργημα τῆς αἰωνίας ποιητικῆς δημιουργίας του, τὴν Ὁρέστεια, εἶναι ὁ τελειότερος μάρτυρας τῆς ἀπόλυτης αὐτῆς ἀλήθειας. Ἡ δύναμη τῶν Ἐρινύων εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ τρομερὴ δύναμη ὅλου τοῦ Κόσμου. Καὶ ἡ Μεταφυσικὴ — Ἠθικὴ εἶναι ἡ μόνη δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ λυτρώσῃ τὸν Ἀνθρώπον ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν Ἐρινύων.

Ἡ Μεταφυσικὴ ὠρίστηκε ὡς ἡ καθαρὴ θεωρητικὴ Ἐπιστήμη τοῦ Ἀπολύτου καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Καὶ στὴν κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν τοῦ Ἀπολύτου καὶ τῆς Αἰωνιότητος εἶναι μόνο ὁ κόσμος τοῦ φωτός τῆς Μεταφυσικῆς, τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς. Στὴ μεταφυσικὴ σκέψη τῆς Αἰωνιότητος καὶ τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος μέσα στίς

ἄβυσσος τῆς Αἰωνιότητος δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως θέση τὸ Κακὸν ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Κόσμου.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ στοχάζεται τὸ Θάνατον καὶ τὴ μετὰ τὸ Θάνατον Αἰωνιότητα, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πράττῃ τὸ Κακὸν ἐν τῇ ζωῇ του ἀπάνω ἐν τῇ Γ' ἡ. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦναι καλὸς πρὸς ὅλον τὸν Κόσμον. Ἡ σκέψις τῆς Αἰωνιότητος εἶναι ἡ ὑψηλότερη πηγὴ τῆς Ἀρετῆς. Τὸν ὄλεθρον τῆς Αἰωνιότητος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ διαπλεύσῃ ὁ ἄνθρωπος παρὰ μόνον μὲ τὸ καράβι τῆς Ἀρετῆς, μὲ τὴ δύναμιν τῆς ἠθικῆς τελειότητος καὶ τῆς Καλωσύνης.

Ὁ τελειότερος ἄνθρωπος ὅλου τοῦ Κόσμου, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἠθικῆς, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ψυχὴν του κατακλύζει τὸ ἀληθινὸ φῶς τῆς Ζωῆς. Καὶ τὸ ἀληθινὸ φῶς τῆς Ζωῆς εἶναι μόνον τὸ φῶς τῆς ὑψηλῆς καὶ ὀρθῆς Μεταφυσικῆς, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς πνευματικῆς Ἐπιστήμης τῆς ὀντολογικῆς ἢ μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, μητέρας τῆς Ἀρετῆς.

Ὁ μεταφυσικώτερος λαὸς τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, εἶναι καὶ ὁ ἠθικώτερος λαὸς ὅλου τοῦ Κόσμου. Καὶ ἡ τελειότερη ἠθικὴ ἀνθρώπινη προσωπικότης, ποὺ εἶδε ὡς σήμερον ὅλος ὁ Κόσμος, εἶναι ὁ Σωκράτης, τὸ ὑψηλότερον καὶ τελειότερον μεταφυσικὸν καὶ ἠθικὸν πνεῦμα τῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος.

Τὴν ἀπόλυτη ἀξία τῆς ἠθικῆς, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Μεταφυσικῆς, τονίζει καὶ ὁ Ἐμμ. Κάντ μὲ τοὺς ὑπέροχους ἀθάνατους καὶ αἰώνιους λόγους του: «Τὸ εἶναι πέρα ἀπὸ τὸν τάφον κανεὶς δὲ γνωρίζει. Ἐνα εἶναι ἀπόλυτα βέβαιον, πῶς πράττοντας τὸ Καλὸν εἴμαστε πάντα μέσα ἐν τῇ ἀλήθειᾳ.» Τὸ Ἀγαθόν, ἡ Ἀρετὴ, τὸ ἠθικὸν Χρέος, εἶναι ἡ ἀπόλυτη Ἀλήθεια καὶ ἡ ἀπόλυτη εὐδαιμονία μέσα ἐν τῷ Κόσμῳ καὶ τῇ Αἰωνιότητι. Ἡ Μεταφυσικὴ, ὡς ἐπιστήμη τῆς Αἰωνιότητος, φωτίζει καὶ ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ἀπὸ ἠθικῆς ἀποψη, τὸν κάνει βαθύτερον, πνευματικώτερον, στοχαστικώτερον, ἀγαθότερον, ἡρωϊκώτερον, ἠθικώτερον, τελειότερον. Ἡ Μεταφυσικὴ ὑψώνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ πικρὸν ὑψηλόν, εἰς τὸ ἀληθινὸν θεῖον νόημα τῆς Ἀρετῆς. Ἡ Ἀρετὴ ἀστράφτει καὶ ἀστραφτοβολαεὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλες τὰς ἄβυσσους τοῦ Ἀπειροῦ καὶ τῆς Αἰωνιότητος, πάγκαλη, πανώρη, αἰθέρια, οὐράνια, θεία. Ἡ Ἀρετὴ εἶναι ὁ ἥλιος ὅλων τῶν ἡλίων ὅλων τῶν οὐρανῶν καὶ ὅλου τοῦ ἀστρινου Σύμπαντος. Ἡ ἠθικὴ εἶναι ἡ καθαρὴ θεωρητικὴ Ἐπιστήμη τῆς Ἀρετῆς, τοῦ ἠθικοῦ Χρέους, ὡς ἐπιταγῆς τοῦ Θεοῦ. Ἡ φύσις αὐτῆς τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ ἠθικοῦ Χρέους προϋποθέτει τὸ φωτισμὸν τῆς Ἀρετῆς ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ὀρθῆς Μεταφυσικῆς. Ἡ συνείδησις τοῦ ὑψηλοῦ ἠθικοῦ Χρέους πηγάζει ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν συνείδησιν τῆς ρίζας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεὸν καὶ τῆς θείας μοίρας του ν' ἀνέβῃ πάλιν εἰς τὸ Θεόν. Τὸ ἠθικὸν Χρέος, ἡ Ἀρετὴ, εἶναι ἀνθος τῶν κορυφῶν τῆς αἰωνίας Μεταφυσικῆς — Θεολογίας. Πανυπερότερη ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ πηγάζει ἡ συνείδησις τοῦ ἠθικοῦ Χρέους, ὡς θελήματος καὶ ἐπιταγῆς τοῦ Θεοῦ. Ἡ συνείδησις τοῦ ἠθικοῦ Χρέους τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεόν, ὡς χρέους εὐγνωμοσύ-

νης κι' εὐχαριστίας πρὸς τὸ Θεὸ γιὰ τὸ πανυπέριστα, ἱερώτατο καὶ θειότατο ἀγαθὸ καὶ δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἄνθρωπο, τὸ δῶρο τῆς θείας Ζωῆς. Τὸ ἀγαθὸ καὶ δῶρο τῆς Ζωῆς, ὡς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ ξεχείλισμα τῆς τελείας συνείδησης τῆς ἀληθινῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ. Ξεχείλισμα πνευματικοῦ θείου φωτός, θείας καλωσύνης, θείου κάλλους, θείας ἐλευθερίας — δικαιοσύνης.

Ἡ ἀρετὴ ὅλων τῶν ἀρετῶν καὶ τὸ χρέος ὅλων τῶν χρεῶν τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του ἀπάνω στὴ Γῆ εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ χρέος τῆς πραγμάτωσης τῶν αἰώνιων ἰδανικῶν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὡς θελήσεων κι' ἐπιταγῶν τοῦ Θεοῦ καὶ χρεῶν τοῦ Ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό.

Τὸ ὑψηλότερο, εὐγενικώτερο, ὠραιότερο καὶ θειότερο αἴσθημα τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, κόρης τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ αἴσθημα τῆς Εὐθύνης, τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς εὐθύνης τοῦ Ἀνθρώπου καὶ πρὸς τὸν ἴδιο ὡς ἄτομο καὶ προσωπικότητα καὶ πρὸς τὴν ἀνθρώπινη Κοινωνία — Πολιτεία καὶ πρὸς ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ πρὸς τὸ Θεό, ὡς πατέρα του καὶ δημιουργό του. Τὸ αἴσθημα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς εὐθύνης τοῦ Ἀνθρώπου πηγάζει ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν αὐτοσυνείδησή του, ὡς πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ ὄντος, μ' ἓνα λόγο ὡς θείου ὄντος. Καὶ τὸ ὑπέριστα ἰδανικὸ καὶ χρέος ὅλων τῶν ἰδανικῶν καὶ χρεῶν τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι τὸ ἰδανικὸ — χρέος τῆς Ἀγιωσύνης.

Τὸ ἰδανικὸ Χρέος τῆς Ἀγιωσύνης εἶναι τὸ ἰδανικὸ — χρέος τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τελειοποίησης, τῆς πνευματοποίησης καὶ θεοποίησης τοῦ Ἀνθρώπου. Τὸ ἰδανικὸ — χρέος τῆς ἀέναης καὶ ἀδιάκοπης σ' ὅλη τὴ ζωὴ πάλης καὶ θυσίας γιὰ τὸ ὑπέριστα ἀγαθὸ τῆς Λευτεριᾶς ὅλου τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὰ σκοτάδια τῆς Ζωῆς, καὶ τῆς Ἀρετῆς, μ' ἓνα λόγο τὸ ἀγαθὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Κόσμος τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται μέσα στὸ Σύμπαν ὡς κόσμος Ἐλευθερίας — Δικαιοσύνης — Ἀγάπης — Καλωσύνης. Νὰ κλείσης τὸ Θεὸ μέσα σου, ν' ἀγαπήσης τὸ Θεὸ καὶ ὅλο τὸν Κόσμο ὡς τὸν ἑαυτὸ σου, νὰ σφιχταγκαλιάσης ὅλο τὸν Κόσμο, ὡς ἀδερφό σου, εἶναι τὸ ὑπέριστα ἰδανικὸ — χρέος τῆς Ἀγιωσύνης καὶ τῆς παγκόσμιας Ἀδελφοσύνης, τῆς ἀδερφικῆς ἀγάπης ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τῆς θρησκευτικῆς λατρείας τοῦ δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτη ὅλου τοῦ Κόσμου, τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο εἶναι ἀλυσίδα σειρᾶς αἰώνιων μυστηρίων. Καὶ τὸ μυστήριον ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς Ζωῆς μέσα στὸν Κόσμο εἶναι τὸ μυστήριον τῆς Θυσίας. Τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας, τοῦ Σταυροῦ — Ἀνάστασης. Καὶ τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ — Ἀνάστασης εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ Ἐρωτος, στὸ θειότατο νόημα τοῦ Πλατωνικοῦ Συμποσίου, τὸ νόημα τῆς θείας πνευματικῆς Ἀγάπης, τῆς ἀγάπης καὶ οὐσίας τῆς ψυχῆς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἀνθρώπου γιὰ τὸν αἰώνιο θεῖο πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ ἔρωτα ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ὑπέριστα στιγμή τοῦ Ἀνθρώπου Ἐγώ, ἡ ὑπέριστα στιγμή ὅλου τοῦ θεῖου εἶναι του, τῆς θείας ὑπαρξῆς του καὶ ὅλης τῆς θείας ζωῆς του. Ἡ πρὸς τὴν ὑψηλὴ

κορυφή τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος τῆς ζωῆς καὶ τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὴ Δημιουργία εἶναι ζωὴ καὶ ἀθανασία μέσα στὴν Αἰωνιότητα. Ἡ σταύρωση καὶ ὁ θάνατος ἀπάνω στὴ Γῆ καὶ μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι ἀνάσταση μέσα στὸν Κόσμο τῆς Ἀθανασίας, τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Θεότητος. Ἡ μουσικὴ τοῦ Θανάτου μέσα στὸ φυσικὸ Σύμπαν εἶναι τὸ πρελούντιο τῆς οὐράνιας μουσικῆς συμφωνίας τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος μέσα στὸν Κόσμο τῆς Θεότητος — Ἡ ἅγια μουσικὴ εἶναι ἡ οὐσία καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Σύμπαντος — Ὑπέρτατο καὶ θειότατο τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἀγιωσύνης, τῆς Θυσίας γιὰ τὴν Ἀγάπη ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Θεοῦ! Καὶ τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἀγιωσύνης, τῆς ἀποθέωσης τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῆς παγκόσμιας Ἀδερφοσύνης, ἐκφράζει συμβολικᾶ μετὰ τὸν ἰδεατώτατο καὶ τελειώτατο τρόπο τὰ μυστήρια ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, μετὰ τοὺς ἱεροὺς καὶ θείους λόγους του: «Τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλύμενον. Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά μου, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. ΚΣΤ. 26 — 28).

Τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἀγιωσύνης στὸ βάθος εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς ἀνακάλυψης μέσα στὰ βάθη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς τοῦ δρόμου ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Θεό. Τῆς ἀνακάλυψης καὶ ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμο. Μετὰ ἄλλους λόγους τὸ ἰδανικὸ τῆς ἀκοῆς τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Καὶ ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ τὸν Ἀνθρώπο στὸ Θεό εἶναι ὁ δρόμος τῆς Ἀρετῆς, τῆς Καλωσύνης. Ἡ Καλωσύνη εἶναι τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμο. Ὁ ἄσπασμος τοῦ Θεοῦ στὸν Ἀνθρώπο καὶ ὁ ἄσπασμος τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό. Τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἀγιωσύνης εἶναι ἡ κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν τοῦ θαύματος θαυμάτων τῆς Ἀρετῆς. Καὶ τὸ θαῦμα θαυμάτων τῆς Ἀρετῆς εἶναι τὸ θαῦμα θαυμάτων τῶν ἀπειρων δυνάμεων τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀνθρώπινου Ψυχισμοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Ἡρωϊσμοῦ, τῆς ἐσωτερικῆς Ἐλευθερίας — Δικαιοσύνης, τῆς Μεγαλοψυχίας καὶ τῆς Γενναιοφροσύνης, τοῦ Ὑπερανθρωπισμοῦ, τοῦ Προμηθεϊσμοῦ, μ' ἓνα λόγο τῆς Θέωσης τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος. Ἡ Ἀρετὴ εἶναι θεϊκὴ δύναμη. Ἡ δύναμη τῆς ἀποκάλυψης, μέσα στὸν Κόσμο, τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς ὡς ἀπειροελαχίστου μορίου τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς θείας οὐσίας, ὡς κόρης τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄγνη, ἡ ὠραία Ἀνθρώπινη Ψυχὴ, ἡ Ψυχὴ τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς, κλείνει μέσα στὰ βάθη τῆς ἀπειρας δυνάμεις, ὑπερκόσμιες, οὐράνιες καὶ θεῖες δυνάμεις («ψυχῆς πείρατα ἴδων οὐκ ἂν ἐξεύροιο, πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδὸν οὕτω βαθὺν λόγον ἔχει» (Ἡρακλείτ. Ἀπόσπ. 45)).

Ἡ ἄγνη καὶ ὠραία καὶ ὀλόφωτη Ἀνθρώπινη Ψυχὴ, ἡ ψυχὴ τῆς Ἀγιωσύνης, ἔχει μέσα της τὴ θεϊκὴ δύναμη νὰ κἀνη θαύματα μέσα στὸ Σύμπαν, νὰ μεταμορφώσῃ ὅλο τὸν Κόσμο, ν' ἀνασταίνῃ νεκρούς, νὰ θεοποιῇ τὸν Ἀνθρώπο, ν' ἀνεβαίνῃ στὸ Θεό. Ἡ δύναμη τῆς Ἀρετῆς εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἀνακάλυψης τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμο, τῆς ἀνάβασης στὸ Θεό, τῆς ὁμοίωσης καὶ τῆς ἔνωσης τοῦ Ἀνθρώπου μετὰ τὸ Θεό. Οὐσία τῆς Ἀλήθειας — Ἀρετῆς, τῆς Λευτεριάς — Δικαιοσύνης, τῆς Καλωσύνης, τῆς Ἀγιω-

σύνης, νὰ κλείσης μέσα σου τὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ "Ἀπειρο, τὸ Θεό. Ἡ δύναμη τῆς Ἀρετῆς εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμη μέσα σ' ὅλο τὸν Κόσμο.

Ἡ κατηγορικὴ προσταγὴ ὄλων τῶν κατηγορικῶν προσταγῶν τῆς Μεταφυσικῆς — Θεολογίας — Ἠθικῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ "Ἀπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα εἶναι ἡ προσταγὴ: Χρέος σου στὴν ἐπίγεια ζωὴ σου ἡ κοσμοθέωσή σου. Μοίρα ὄλων τῶν μοιρῶν σου στὴ ζωὴ σου μέσα στὸ "Ἀπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα ἡ ὁμοίωσή σου μετὰ τὸ Θεό. Νὰ γίνῃς αὐτὸ ποὺ εἶσαι στ' ἀληθινὰ μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου. Ἐνας τῶντι πραγματικὸς μέγιστος, ἄριστος, κάλλιστος καὶ τελειότατος αἰσθητὸς Θεός, εἰκόνα τοῦ νοητοῦ Θεοῦ μέσα στὶς ἀστραπὲς τοῦ Θείου Λόγου (Πλάτ. Τιμαίος 92B).

Ἡ θεωρία αὐτὴ τοῦ Πλάτωνος, ὅτι ὁ Ἀνθρώπος εἶναι ἓνα θεῖο ὄν, ἓνας αἰσθητὸς καὶ ὁρατὸς, μέγιστος καὶ ἄριστος, κάλλιστος καὶ τελειότατος θεός, εἰκόνα τοῦ νοητοῦ θεοῦ, ἀποκαλύπτει τὸ βαθύτατο καὶ ὑψηλότατο καὶ μοναδικὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Τὸ νόημα αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τοῦ δεύτερου Κεφαλαίου τοῦ πρώτου Μέρους τῆς ἐργασίας αὐτῆς. Ὁ Ἀνθρώπος σ' ὅλη τὴ ζωὴ του μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὸν Ἀπειρο Χρόνο εἶναι ἓνας ἡρωϊκὸς καὶ τιτανικὸς ὑπεράνθρωπος ἀγωνιστῆς καὶ πολεμιστῆς γιὰ τὰ ὑψηλότατα καὶ θεϊότατα ἰδανικὰ καὶ κοσμικὰ πεπρωμένα του. Τὰ ἰδανικὰ τῆς κατάκτησης τῆς Ζωῆς, ὡς Λευτεριάς ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο τῆς Ὑλῆς καὶ τὰ σκοτάδια του, τῆς νίκης τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ θριάμβου τοῦ Πνεύματος. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο εἶναι ἀδιάκοπος, αἰώνιος, σκληρός, ἀλύγιστος, ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος ὑπερανθρώπινος ἀγώνας πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τελειοποίησης, ἀγώνας νίκης γιὰ θανάτου, ἀγώνας ἀνάβασης στὸν Οὐρανὸ καὶ στὸ Θεό, ἀγώνας Ἀρετῆς, ἀγώνας Σταυροῦ — Ἀνάστασης.

Ὁ Ἀνθρώπος, στὴν ἀληθινὴ οὐσία του, εἶναι ἓνα πνευματικὸ, ἓνα μεταφυσικὸ ὄν. Μεταφυσικὸς εἶναι ὁ κόσμος του, μεταφυσικὴ ἡ ρίζα του, μεταφυσικὰ τὰ πεπρωμένα του καὶ μεταφυσικὸ καὶ ἠθικὸ τὸ φῶς του. Τὸ φῶς τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς ἐπιστήμης τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς νομοθεσίας τῶν θελήσεων — νόμων τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς Ἠθικῆς, ὡς ἐπιστήμης τῆς ἐφαρμογῆς μέσα στὸν Κόσμο τῶν θελήσεων — νόμων τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πιὸ βαθειὰ καὶ πιὸ κοσμοσυγκλονιστικὴ στιγμή τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο εἶναι ἡ στιγμή τοῦ ἐρχομοῦ καὶ τοῦ πλησιασμοῦ τοῦ Θανάτου. Ἡ στιγμή τῆς πιὸ βαθειᾶς, με ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, ἐξομολόγησης καὶ προσευχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό, ὡς κύριο τοῦ Σύνπαντος (οἱ ὄρες τοῦ Θεανθρώπου στὴ Γεσθημανῆ καὶ στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν). Ἡ στιγμή αὐτὴ εἶναι ἡ στιγμή τῆς προετοιμασίας τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς γιὰ τὴν παρουσιασὴ της μπροστὰ στὸ Θεό, ὡς δίκαιο κριτὴ ὄλων τῶν ὄντων στὴν τελευταία κρίση του. Ὁ Κόσμος, ὡς δημιουργία τῆς πανσοφίας καὶ τῆς παναγαθότητας καὶ τῆς ἀπειρης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, εἶναι κάτω ἀπὸ τὶς θελήσεις, τοὺς παγκόσμιους καὶ παναιώνιους νόμους, τοῦ Θεοῦ. Ὁ νόμος

δλων τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ νόμος τῆς Θείας Δίκης. Ὁ Κόσμος, σὸ φῶς τῶν μεγαλύτερων πνευμάτων, μυστῶν — ἱεροφαντῶν καὶ προφητῶν τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, εἶναι ἕνας παγκόσμιος ὁργανισμὸς Ζωῆς καὶ Δικαιοσύνης. Ἐνα παγκόσμιον καὶ παναιώνιον Δικαστήριο ἐφαρμογῆς τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ σ' ὅλη τὴ Δημιουργία, τοῦ νόμου τῆς Θείας Δίκης. Ὁ νόμος τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ἐπιβάλλει στὸν Ἀνθρώπο τὸ ὑπέρτατον χρέος ὅλης τῆς ζωῆς του μέσα στὸν Κόσμον, τὸ χρέος νὰ δίνη, μετὰ τὸ θάνατό του, λόγο στὸ Θεὸ γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ τὶς πράξεις του ἀπάνω στὴ Γῆ. Τὸ χρέος αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος τῆς Ἀρετῆς, τῆς Καλωσύνης, τῆς Ἀγιωσύνης. Μόνον μὲ τὴν ψυχὴ τῆς Ἀγιωσύνης μπορεῖ ὁ Ἀνθρώπος νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ στὸ Θεὸ στὴ μεγάλη ὥρα τῆς Θείας Δίκης καὶ Κρίσεως. Ὁ Ἀνθρώπος στὰ πνευματικὰ μάτια τοῦ θείου Πλάτωνος εἶναι ἕνας αἰσθητὸς καὶ δρατὸς, μέγιστος καὶ ἄριστος, ἁρμιότατος καὶ τελειότατος Θεὸς μέσα στὸν Κόσμον, εἰκόνα τοῦ νοητοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Ἀνθρώπος ὡς θεῖο ὄν, ὡς αἰσθητὸς κοσμοφίεδος μέσα στὸ Ἄπειρον καὶ τὴν Αἰωνιότητα ἔχει χρέη Θεοῦ στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν Κόσμον. Χρέη ν' ἀνέβῃ στὸ Θεὸ καὶ νὰ ζήσει αἰώνια κοντὰ στὸ Θεό. Χρέη τῆς νίκης τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἀγιωσύνης. Χρέη θελήσεις καὶ ἐπιταγὰς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου στὸν Κόσμον εἶναι αἰώνια. Ὀυσία τῆς Ζωῆς ὁ ἔρως τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ Ζωὴ φλέγεται γιὰ τὴν Αἰωνιότητα, εἶναι ἔρως τῆς Αἰωνιότητος καὶ θέληση καὶ αἴτημα τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ Ζωὴ εἶναι καθαρὸ ἄβυλον πνεῦμα καὶ ὡς καθαρὸ πνεῦμα εἶναι ἀθάνατη, ἀδεσφῆ τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου μὲ τὴ θεϊότητά της, τὴ θεϊκὴ φύση της καὶ τὴ θεϊκὴ ὑπαρξή της, πάει στὴν Αἰωνιότητα, στὸν κόσμον τῆς Θεότητος, τὸν κόσμον τῆς Ἀθανασίας.

*

Τὸ αἰώνιον πρόβλημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Ἄπειρον Χωρόχρονον, ὅπως ἐτονίστηκε σ' ὄλο αὐτὸ τὸ ἔργο, εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς θέσης καὶ τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμον. Τὸ πρόβλημα τοῦ Θανάτου, τὸ πρόβλημα τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ σκέψη τοῦ Θανάτου βυθίζει τὴν Ἀνθρώπινη Ψυχὴ στὴ σκέψη τῆς Αἰωνιότητος. Καὶ ἡ σκέψη τῆς Αἰωνιότητος ὑψώνει καὶ μεταρσιώνει τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα στὴ σκέψη τῆς Θεότητος. Δυὸ ἄβυσσος ἀνοίγονται μπροστὰ στὰ πνευματικὰ μάτια τοῦ Ἀνθρώπου στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸ Σύμπαν. Ἡ ἄβυσσος τῆς Αἰωνιότητος καὶ ἡ ἄβυσσος τῆς Θεότητος. Τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου μπροστὰ στὴν ἄβυσσο τῆς Αἰωνιότητος κυριεύουν τὰ στοιχεῖα τοῦ Φόβου, τοῦ Ἰσχύου, τοῦ Δέους, τῆς Φρίκης, τῆς μεταφυσικῆς Ἀγωνίας. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου μπροστὰ στὴν ἄβυσσο τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Αἰωνιότητος λαχταρεῖ μὲ θρησκευτικὸ πάθος καὶ ἱερὴ καὶ θεία μανία τὸν κόσμον τῆς μεταφυσικῆς λύτρωσής της. Μέσα στὰ βάθη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς μέσα στὸν Κόσμον μαίνεται τὸ στοιχεῖο τοῦ αἰωνίου γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ

Σύμπαν, τοῦ γιατί τοῦ ἔρχομοῦ τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος μέσα στοῦ Ἄπειρο, τὸ στοιχεῖο τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους, τῆς αἰτίας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς του μέσα στὴν Αἰωνιότητα.

Μπροστὰ στὴν ἄβυσσο τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Αἰωνιότητας τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου γαληνεύει καὶ λυτρώνει μόνο ἡ σκέψη τοῦ Θεοῦ. Ἡ σκέψη τῆς ὑπαρξῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, ὡς δημιουργοῦ καὶ πατρικοῦ κυβερνήτη τοῦ Σύμπαντος με σοφία, με ἀγαθότητα, με ἀπειρη πατρικὴ ἀγάπη καὶ στοργή. Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ὑπέρτατο πνευματικὸ ὄν, ἡ ἀπόλυτη καὶ αἰώνια Ἀλήθεια, ἡ ἀπόλυτη Ἀρετὴ, τὸ ἀπόλυτο, ἄπειρο καὶ αἰώνιο Ἀγαθό. Ὁ κόσμος τῆς Ἀρετῆς, τῆς Καλωσύνης, τῆς Λευτεριάς — Δικαιοσύνης, τῆς Ἀγιωσύνης. Μέσα στὸν κόσμο τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ ἐνώνονται, ἀποκαλύπτονται καὶ ἐνσαρκώνονται καὶ οἱ δύο ἄλλοι κόσμοι τοῦ ἀπολύτου Πνευματικοῦ, τοῦ Θεοῦ, οἱ κόσμοι τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ὁμορφιάς. Ἡ σκέψη τοῦ Ἀγαθοῦ εἶναι ἡ ὑπέρτατη καὶ ἀπόλυτη ἀξία τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στοῦ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Ἡ ἀξία ὄλων τῶν ἀπολύτων, πανανθρώπων, παγκόσμιων καὶ παναιώνιων ἀξιών καὶ τῆς ὄντολογικῆς καὶ τῆς γνωσιολογικῆς καὶ τῆς δεοντολογικῆς ἠθικῆς πανπληρότητας καὶ παντελειότητος. Ἡ σκέψη τοῦ Ἀγαθοῦ, ὡς «τοῦ μεγίστου μαθήματος» καὶ «ὡς ἐπέκεινα τῆς οὐσίας», στὰ μάτια τοῦ θείου Πλάτωνος (Πολιτεία 505 Α καὶ 509 Β), εἶναι ἡ ἀρχὴ ὄλων τῶν ἀρχῶν, ἡ αἰτία ὄλων τῶν αἰτιῶν καὶ ὁ σκοπὸς ὄλων τῶν σκοπῶν ὄλης τῆς ἀπειρης καὶ αἰώνιας Δημιουργίας καὶ ὄλων τῶν κόσμων τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ὁμορφιάς καὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ τοῦ ὄντος καὶ τῆς Γνώσης καὶ τοῦ Κάλους τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου καὶ αἰώνιου ὄντος. Μ' ἓνα λόγο ὁ «ἥλιος», κατὰ τὸ λόγο τοῦ Πλάτωνος, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ φυσικοῦ Σύμπαντος (Πολιτ. 509 Α). Καὶ τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καὶ τοῦ ὑπερβατικοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου τῶν νοητῶν καθαρῶν πνευματικῶν αἰώνιων καὶ ἀθάνατων οὐσιῶν τοῦ βασιλείου τῶν Ἰδεῶν, τοῦ βασιλείου τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου καὶ αἰώνιου Δημιουργικοῦ Πνεύματος, τοῦ Θεοῦ. Τὸ Ἀγαθὸ εἶναι τὸ ἀπόλυτο, ἄπειρο καὶ αἰώνιο Δημιουργικὸ ὄν, τὸ ὄντως ὄν, τὸ «παντελῶς ὄν». Τὸ ἀπόλυτο, ἄπειρο καὶ αἰώνιο Δημιουργικὸ Πνεῦμα, ὁ Θεός. Ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία ὄλης τῆς Δημιουργίας καὶ ὁ πανυπέρτατος τελικὸς σκοπὸς τοῦ Παντός. Τὸ Ἀγαθό, ὁ Θεός, εἶναι ὁ ἀπόλυτος κύριος τοῦ ὄντος, τοῦ ἀπείρου καὶ αἰώνιου Σύμπαντος. Τὸ Ἀγαθὸ εἶναι τὸ μοναδικὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ αἰώνιου μυστηρίου τῆς ζωῆς ὄλου τοῦ Κόσμου. Τὸ Ἀγαθὸ εἶναι ἡ Ζωή, ἡ Δημιουργία, ἡ Ἀθανασία, ἡ Αἰωνιότητα, ἡ Μακαριότητα, ἡ Τρισολβιότητα. Μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἀγαθὸ τὸ Πᾶν εἶναι ἔρρεβος καὶ μόνο ἔρρεβος. Τὸ αἰώνιο Ἐρρεβος, τὸ αἰώνιο Μηδέν, ὁ αἰώνιος Θάνατος.

Τὸ ὑπέρτατο χρέος τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του μέσα στὸν Κόσμο, εἶναι ν' ἀνέβη στὸ Θεό. Ἡ Θυσία καὶ ὁ Σταυρός. Καὶ ὁ Σταυρὸς εἶναι Ἀνάσταση. Ἡ Ἀνάσταση μέσα στὸν Κόσμο τοῦ Θεοῦ!